

Posudek vedoucího bakalářské práce Dominiky Semerádové na téma "Českoslovenští historici a západoevropská historiografie. Sonda do kontaktů s frankofonním světem v meziválečném období"

Meziválečná československá historiografie je předmětem zájmu řady historiků a historická produkce k tomuto téma je četná. Jsou však určitá bílá místa, či méně zpracované úseky. Kolegyně Semerádová si zvolila za předmět svého výzkumu jedno z nich. Zahraniční spolupráce a kontakty našich vědců obecně jsou méně zpracovanou oblastí, resp. oblastí velmi děravou, kdy některé kontakty či některé osobnosti jsou zpracovány takřka detailně a jiné vlastně vůbec. Hlavním předmětem jejího zájmu byly styky našich historiků s frankofonní historiografií a zájem o toto téma ji přivedl k ucelenému jednoznačně danému tématu, jímž se stala československá účast na VIII. Mezinárodním historickém sjezdu v Curychu v roce 1938.

Je to událost, které se dosud v podstatě dosud nikdo detailněji nevěnoval a diplomantčina znalost francouzštiny jí umožnila pracovat přímo s materiály Mezinárodního svazu historických věd, resp. s těmi, které jsou dnes přístupné elektronicky – protože jsou ve francouzštině a uložené reálně v Paříži.

Uvedením do problematiky jsou dvě kapitoly, shrnující nejprve stručně, ale výstižně v základních rysech hlavní tendence vývoje evropské historiografie, na niž navazuje kapitola, připomínající trendy československé historiografie, zejména mezi válkami s uvedením jmen předních československých historiků a institucí, které se historií zabývaly. To vše na základě relevantní literatury, která čtenáře s hlubším zájmem o téma dovede k dalším titulům.

Další kapitoly musela již diplomantka ne excerptovat ze sekundární soudobé odborné literatury, ale převážně (kromě Stloukalových článků) skládat a promýšlet na základě buď dobového tisku, nebo osobních fondů účastníku curyšského sjezdu, nebo překladu dokumentů, které byly publikovány přímo pro potřeby curyšského sjezdu.

Pojala zpracování sjezdu velmi důkladně. Začala vysvětlením fungování Mezinárodního svazu historických věd, vlastně až do současnosti. Představila přípravná jednání sjezdu a čsl. podíl na nich a postoje našich představitelů, v první řadě Josefa Šusty, k mezinárodní spolupráci. Pokud jde o vlastní sjezd, hlavní pozornost věnovala odborným zasedáním, jejich organizaci i obsahu. Stranou v textu nezůstal ani doprovodný program, či společenský program pro doprovázející osoby.

Práce končí vyhodnocením závěrů, ke kterých kol. Semerádová v průběhu bádání dospěla. Přestože dochází k závěru, že kontakty našich historiků s frankofonními kolegy kolem sjezdu nebyly tak intenzivní, jak si původně představovala, její práce je velmi cenná.

Jmenný rejstřík je užitečnou pomůckou, která usnadňuje orientaci v práci. Diplomku uzavírají nečetné, ale vhodně zvolené přílohy.

Z drobných výtek lze snad uvést, že seznam pramenů a literatury by měl být uveden v jiném pořadí – nejprve archivní prameny, pak literatura a nakonec elektronické odkazy. Mohlo být nahlédnuto do osobních fondů více našich historiků, účastných na práci sjezdu, ale to koneckonců může být předmětem dalšího bádání.

Každé téma se samozřejmě dá zpracovat hlouběji, jsou možné různé způsoby zpracování. Předložená práce je na bakalářskou práci poměrně vyspělá, přehledná, logicky uspořádaná a přináší nové poznatky, které mohou obohatit dějiny naší historiografie.

Hodnotím ji jako výbornou a doporučuji k obhajobě.

31. 5. 2017

PhDr. Milada Sekyrková, CSc.